

TURCZI ISTVÁN  
***Akrosztikon***

„Minden halál hősi halál.”  
 Rákos Sándor

*Kezdődik újra, ami be sem fejeződött.  
 Pereg tovább, nincs még semmi veszve.  
 Megkérdezné a szótlán eget, „mivégre?”,  
 csak messze van, nagyon messze –*

*A válasz: földbe süllyedt szobrok,  
 s egy elporló kőarc, mit a szél kiás;  
 az idő fedezékében lassan morzsolódó,  
 égre rajzolódó homokkő-hallgatás.*

*Mit véthetett ő korábban, hogy ide  
 száműzték az eposztalanított csendbe?  
 Milyen halhatatlanságot kap, akinek  
 nincs ki keserves dicsőségét zengje?*

*Tagok nélküli mozdulatsor itt minden  
 napszak. Fények vakító örvénye várja.  
 Nem szenved, nem tud az időről, fülében  
 egy végtelen lüktetés kádenciája.*

*Áldozati táblával jelölve temetik  
 vissza vagy kiállításra kerül: ő dönt.  
 Az árnyék résein áttörő ragyogásban  
 kezdődik újra, ami be sem fejeződött.*



*Aba Novák Vilmos (1894–1941; rézkarc)*

## Poezja dzisiaj

### Felszállás utáni koccintás Bella Pistával a varsói gépen kétezernégyszázötvenben

„Néha meg kéne halni  
néha meg örökké élni  
Jó volna élnihalni  
Jó lenne halniélni.”

B. I.

Mint lisztes abroszon a kinyújtott rétes,  
úgy terültünk el, mikor fenn volt a gép.  
Whiskyt töltöttél a nagy ijedségre,  
nevetve hagytuk hátra Ferihegy ködét.

Az a négy nap a hirtelenszöke varsói  
tavaszban, poezja dzisiaj, most is itt van,  
két idézőjel közt meghosszabbodva  
egyedüli, egyetlenedő árnyékodban.

Füvek módjára belélegeztük a fényt.  
Betöltöttük a gyerektenyérenyi vers-teret.  
Cigiztünk, ittunk, rímeket cseréltünk.  
A többi tájzene és katicaképzület.

Nem kell a vers? Hát nem kell verset írni!  
Nem verset kell írni, valami mai mást.  
Száműzni minden ránk szabott majdani  
mondatszerkezetből a gravitáló hatást.

Mit is akartál akkor mondani? Azok az  
aprósüteménnyé préselt szavak a szádban!  
Mintha nem kimondani, csak megemészteni  
vagy kiköpni, amelyikben keserűség, vád van.

Nem tudjuk, mi történik a versekben.  
Szó-grádicsokon újabb és újabb stáció.  
Miképpen történünk mi a versekben,  
mikor hervad ránk a rózsakonfiguráció?

Mintha mi lesz, visszahajolna a voltba,  
és tiszta fejjel azt sem vehetjük zokon,  
ha ami tegnap még lángolt, utóbb már  
hűlő por egy száműzött csillagon.

Elvásott ízű napokon emlékek  
vastag hamujába kotorni persze fájó.  
Inkább magamra csukok még egy ajtót.  
„Carmina non prius audito cano.”

Ez a dal egy Költőről szól, aki a  
perc-kötözte időt győzni ment el.  
Mint aki holnap születik.  
Ember. És csak egyetlenegyszer.